

stand for en mere dybtgående og udførlig omtale.

Jeg bor på den anden side af Valby Bakke og er interesseret i at få disse mig forekommende overfladisk flot henkastede bemærkninger nærmere belyst.

Og kan til den ende den gamle redaktion ikke hjælpe til mere, kan den nye måske?

Harly Bülow

Foranlediget af den fornemmelse, at biografrepertoiret i provinsen er af ensidig art, har jeg i perioden 1. jan.-16. juli 1969 nøje fulgt to provinsbiograferes repertoire. Perioden i hvilken undersøgelsen er foretaget er tilfældig. Ligeledes er længden af perioden tilfældig. De to biografer er beliggende i samme by - en større sjællandsk provinsby - der kun råder over de samme to biografer.

I tiden 1/1-16/7 er der i den pågældende bys biografer vist 92 forskellige film på 718 ordinære aftenforestillinger. Der ses i undersøgelsen bort fra forestillingen søndag eftermiddag, da denne typisk er indrettet på et børne- og ungdomspublikum og derfor ville fordreje resultatet af undersøgelsen. Den ene biograf viste i perioden 60 film på 360 forestillinger, den anden 32 film på 358 forestillinger. Dog således at film måske var sat på repertoiret, da undersøgelsen startede, eller forblev på repertoiret, efter undersøgelsen var afsluttet.

Hvad er det så for film, biografangerne i undersøgelsens område er blevet tilbudt i det forløbne halve år? Stort set kan man inddele filmene i tre kategorier, nemlig:

Kategori I: Familie- og underholdningsfilm

Kategori II: Krigsfilm og volds- og sexfilm af spekulativt tilsnit

Kategori III: Film af mere lodigt indhold

Eksempler på film af kategori I er: »Dyrlægens plejebørn«, »De røde heste«, »The Sound of Music« og »Den frække ferietur«. Til kategori II henføres film som »Dr. Terror«, »Djangos seksløber er lov«, »En Hitler-læges torturkammer« og »Slagsmål, Sex og Slynkler«. Til kategori III hører film som »Balladen om Carl-Henning«, »Den uødelige historie/Simon i ørkenen« og »Fahrenheit 451«. Selvfølgelig er en sådan inddeling præget af subjektivitet; men tendensen skulle med de vide grænser, denne undersøgelse har lagt, alligevel kunne fremgå. Periodens 92 film fordeler sig på følgende måde på de tre kategorier: Der er blevet vist 49 film

af kategori I, 29 af kategori II og 14 af kategori III.

Som det fremgår, er over halvdelen af de viste film rene underholdningsfilm, mens kun omkring en sjettedel af filmene er af et lodigt indhold. Af de ialt 718 forestillinger blev kun 105 optaget af film af kategori III. Derimod er spekulationsfilmene godt repræsenteret med næsten en trediedel. Disse spekulationsfilm var for en stor del »spaghetti-westerns«, af hvilke der blev vist 12 på 75 forestillinger. Til sammenligning kan det nævnes, at der i samme periode kun blev vist 4 »rigtige« westerns. Disse spillede i alt 16 gange.

Ved at lægge så altovervejende vægt på film af kategori I og II mister biograferne kontakten med store befolkningsgrupper og nøjes med at satse på et publikum af en ganske bestemt sammensætning. Dette må ud fra et samfundsmæssigt synspunkt siges at være utilfredsstillende. Et samfund består af mange forskellige befolkningsgrupper, og at vise samfundssind vil sige at tage hensyn til alle disse grupper. Nu kan man fra biografernes side fremføre, at en biograf er en forretning, der skal løbe rundt. Derfor man må spille film, der giver garanti for en vis belægningsgrad. Det er vel også rigtigt! Men hvorfor ikke også tage andre befolkningsgrupper i betragtning? Dette kan med lige så stort udbytte lade sig gøre, hvilket den ene biograf i byen beviste, da den i en sommerkavalkade spillede »lidt for enhver smag« og på trods af sommervarmen flere gange kunne melde udsolgt hus til film, som i denne undersøgelse ville falde i kategori III.

Når nu biografernes stilling er så monopolprægede, som det er tilfældet her i landet, må man kunne kræve en vis alsidighed i repertoiret. Det virker overordentlig mærkeligt, at så oplagte salgssucceser som »Mand til alle tider«, »Stjålne kys« og »Glimt i et gyldent øje« endnu på nuværende tidspunkt (1/10 1969) ikke har været vist i byen. Disse film kan alle med garanti skaffe større belægning end film som »20.000 dollars for et lig« og »Brug nærverne Gringo«.

Hvad angår de lodige films andel af repertoiret, må man vel nok sige, at 14 film af denne kategori på et halvt år er lovlige lidt, særlig når man tager i betragtning, at disse film som regel kun spiller i ganske få dage. Som det også fremgår af det ovenfor nævnte, har spaghetti-westerns alene spillet næsten lige så længe som samtlige kvalitetsfilm. For at bøde på dette kunne biograferne holde en

dag fri hver uge til at køre film, som måske ikke kan trække det største publikum, men som dog er væsentlige. Når en udmærket sammensat kavalkade kan blive en succes på sommerens varmeste tid, må det vel også kunne lade sig gøre resten af året. Biograferne ville herved opnå at holde kontakten vedlige med et publikum, som ellers kun sjældent kommer i biograferne.

Skal man i undersøgelsesperioden lave en »hitliste« over de film, der har været længst på repertoiret i denne by, bliver repertoiret følgende:

1. »De røde heste« (42 gange)
2. »Junglebogen« (32 gange)
3. »Dyrlægens plejebørn« (28 gange)
4. »Min søsters børn vælter byen« (28 gange)
5. »Tænk på et tal« (28 gange)
6. »Der kom en soldat« (28 gange)
7. »Den frække ferietur« (28 gange)
8. »Balladen om Carl-Henning« (24 gange)
9. »Stormvarsel« (22 gange)
10. »Shalako« (20 gange)

(En vis fejl i denne liste vil opstå, da de to biografer ikke rummer lige mange mennesker). Af disse film hører alle undtagen »Balladen om Carl-Henning« til kategori I. Heraf ses tydeligt, at familie- og underholdningsfilm udgør den væsentligste del af repertoiret. Film af kategori II og III benyttes simpelthen til at udfylde tiden, til en ny underholdningsfilm når frem til byen. Dette gælder ikke alene denne by, men kendes fra hele provinsen, hvor biograferne fører en henslumrende ukonkurrencepræget tilværelse.

Med enkelte strålende undtagelser (Søllested Bio) mangler vi lidt vovmod og initiativ fra provinsbiografernes side, således at også vi på denne side af Valby bakke får chancen for at stifte bekendtskab med gode underholdningsfilm og film af mere lodigt indhold. Som det er nu, kan der mangeligt gå flere måneder mellem ens biografbesøg, hvis man hører til den kritiske type, der ikke synes, at danske familiefilm og spaghetti-westerns er værd at spille tid og penge på. Biograferne klager i denne tid over deres faldende billetindtægter, men mon ikke en mere nuanceret programlægning ville kunne lokke flere bort fra »stuebiografen«, som kvalitetsmæssigt vanskeligt kan betragtes som nogen konkurrent til biograferne. Det er i hvert fald sikkert, at hvis provinsbiograferne fortsætter i deres nuværende spor, må mangan en biografdirektør i fremtiden se sig om efter en ny livsstilling. Ole Christiansen

Til redaktionen af »Kosmorama«.

Det ideelle »Kosmorama«s Redaktion bestaar af Erik Ulrichsen og Ib Monty med Per Calum som Redaktionssekretær. Alle tre bidrager flittigt som Skribenter i Tidsskriftet.

Med venlig Hilsen
Steen Halvorsen

Herr redaktør:

Med interesse har jeg i nr. 92 læst hele FARVEL artiklen. Jeg formoder, at »H.S.« står for Henrik Stangerup, som altså tilhører den nu afgåede redaktion.

Alligevel ville det interessere mig mere end meget, om man kunne få uddybet nærmere, hvad der mere ligger bag omtalen af dansk filmproduktion, hvorom det bl. a. hedder: Der må en aktiv pædagogisk politik til, - og i særdeleshed ville jeg gerne have vindingen: »Carl Ottosen og Annelise Meinecke og Annelise Reenberg og Pusle og Daimi: det er og bliver dansk film på den anden side af Valby Bakke« bragt til gen-